

Ruxandra CESEREANU

De la

GOLANIA la
#REZIST

Jurnal civic
2017-2019

POLIROM
2020

Cuprins

<i>Către cititor</i>	7
2017	9
2018	53
2019	133

12 octombrie

A fost pentru mine o onoare ca în timpul Festivalului Internațional Poets in Transylvania să ajung la protestul mut al grupului „Vă vedem” din Sibiu. Nu am fost singura care a optat pentru acest lucru, au fost și alți poeți străini doritori să participe la protest. Erau oameni puțini și luminoși acolo. Un domn în vârstă care sosise între primii i-a spus cu simplitate celuilalt care i-a dat mâna la venire: „Nu ne lasă inima să nu venim aici!”. Erau o comuniune și o solidaritate discretă și elegantă între protestatari, opuse tocmai grobianismului comportamental și decizional al actualului regim politic din România, tutelat de PSD.

16 octombrie

La festivalul sibian Poets in Transylvania (la care am participat recent) a avut loc o dezbatere despre artă și civism, prilej cu care artistul plastic și performerul Dan Perjovschi (venit cu o cască galbenă expusă pe masă) ne-a precizat că are un proiect inedit și tulburător: 10 căști de șantier vor fi transformate în obiecte de artă și vor fi expuse spre vânzare în luna decembrie – în beneficiul construcției primului spital pentru copii bolnavi de cancer. Un gest grozav.

21 octombrie

România fast-food. Dragnea e tenace în mizeria lui morală și în rețeaua sa politică venală, președintele Iohannis e năuc și nedescurcăreț, iar Comisia de la Veneția diagnostichează tranșant – actualul guvern este anti- sau non-european în legile sale inadecvate. Protestatarii nu mai sunt îngăduiți în stradă, ci riscă să fie amendați. Veștile sunt proaste.

25 octombrie

Justiția este plămânul unui popor, iar onoarea unui popor stă și în justiție. Ca onoarea să funcționeze, este nevoie de curaj și demnitate.

26 octombrie

Sunt bucuroasă că Lucreția Jurj (1928-2004 – care a inspirat povestirea mea „Lucreția” din fresca narativă *Un singur cer deasupra lor*), retrasă în munți alături de luptătorii anti-comuniști (timp de patru ani) și apoi deținută politică vreme de 10 ani, este astfel prezentă, simbolic, în 2018 în antologia făcută de Monica Onojescu, *Mică istorie a unui secol mare*, iar elevii pot citi măcar o fărâmbă din viața curajoasă și demnă a Lucreției.

27 octombrie

Proteste anunțate pentru pedepsirea vinovaților care au gestionat represiunea din 10 august 2018. Nu doar din punct de vedere simbolic, aceste proteste care au loc la final de octombrie sunt legate și de tragedia din clubul Colectiv, când o țară întreagă (dincolo de divergențele politice ale oamenilor) a priceput că există o problemă nocivă, fatală, corupția (dublată de nemernicie), care provoacă în avalanșă deteriorarea României. E un moment crucial pentru România (văzută) dinăuntru și totodată (văzută) din afară.

5 noiembrie

Ana Blandiana își începe editorialul din revista *Vatra* (octombrie 2018) astfel:

Într-un mare poem publicat nu demult (*Scrisoare către un prieten și înapoi către țară*), un poem ciudat de tulburător – un fel de versiune postmodernă a *Cântării României* de Alecu Russo –, Ruxandra Cesereanu folosește o expresie care nu mă îndoiesc că se va fixa în limba română și va face epocă, cel puțin cât va ține epoca pe care o trăim: *depresia de țară*. *Depresia de țară* este numele acestor zile în care indiferent de destinul individual al fiecăruia, ratat sau de succes, nu suntem fiecare decât molecule ale unei magme colective fără speranță, căci *depresia de țară* nu este

suma depresiilor noastre individuale, ci infinit mai mult decât atât, atingerea unui punct al istoriei în care se naște ideea că „rien ne va plus”, speranța nu numai că nu mai există, dar nici măcar nu mai știm cum ar trebui să fie, dacă ar exista.

6 noiembrie

Ioan Stanomir despre moartea fostului tortionar Alexandru Vișinescu.

Alexandru Vișinescu este, în moarte, ca și în viață, chipul comunismului românesc. Căci aceasta a fost imaginea, autentică și nefardată de emoție nostalgică, a regimului care a îmbrăcat România în cămașa sa de forță, vreme de jumătate de veac. Brutalitatea cu care a comandat închisoarea de la Râmnicu-Sărat nu a fost efectul vreunei malformații morale, ci consecința unei opțiuni ideologice. [...]

Alexandru Vișinescu a aparținut acestei Români comuniste din care vin Liviu Dragnea și valizele sale încărcate de gogoși și documente. Fără comunism, destinele lor nu ar fi fost încărcate de vreo semnificație. Ruptura de după 1945 este terenul din care se ivește acest univers mălos în care suntem, la rândul-ne, prizonieri. Comunismul românesc a debutat cu pedagogia teribilă a crimelor împotriva umanității, spre a sfârși, în ceaușism, prin a contamina cu putreziciunea sa o întreagă națiune. Vișinescu a fost unul dintre constructorii conștiinței ai socialismului. Închisoarea sa a fost un șantier de edificare a viitorului. [...]

Alexandru Vișinescu moare, dar tot ceea ce lasă în urma sa durează. La trei decenii de la 1989, România este, mai mult decât oricând, închisă în acest sarcofag al promiscuității ce își extrage din comunism vitalitatea ei imundă. Vulgaritatea și impostura sunt suverane, acum, la fel de puternice ca în deceniile în care peste țară flutura steagul roșu.

Pe terenul eliberat prin crime și reeducare a înflorit o umanitate pentru care demnitatea și libertatea nu pot căpăta sens. Omul nou a regăsit în fesenism drumul către unanimitatea pierdută. Regimul privilegiilor și al inegalității este starea sa naturală, în vreme ce propaganda de televiziune este religia fără de care existența sa nu ar avea sens. Pentru toți aceștia, Alexandru Vișinescu este un început și le este părinte. Masca sa mortuară este chipul comunismului întemeietor.

13 noiembrie

Vitalie Ciobanu a scris pentru revista *Steaua* un text grozav despre regina Maria. Rolul reginei, în 1918, în încheierea Primului Război Mondial a fost esențial pentru recunoașterea României Mari. Iată aici un fragment din textul lui Vitalie:

Dacă Centenarul Marii Uniri avea nevoie de un chip iconic, cel mai potrivit este cel al Reginei Maria. A fost mama răniților și regină-soldat [...]. Pe Doamna noastră interbelică o vezi în cele mai diverse poze: alături de familia ei

din Anglia și rubedeniile din Rusia, când se numea Maria Alexandra Victoria de Edinburgh; la nunta sa cu principele Ferdinand în Germania; prinsă în numeroasele sale activități, pe front, în spitale, alături de soldații care o priveau cu recunoștință; străbătând țara în lung și-n lat, împărțind daruri copiilor nevoiași și românilor sărăciți de ocupația germană. Te fascinează cu aparițiile sale fastuoase la Paris, acolo unde, în discuții informale, dar foarte eficiente, punându-și la contribuție farmecul și inteligența, a construit relații și a înfiripat simpatii care au ajutat la afirmarea noului stat postbelic, la recunoașterea frontierelor României Mari. [...]

Creată de o femeie, România Mare e un fruct al iubirii, nu o reductă masculină cucerită prin zăngănitul armelor, deși așa a fost. Însă sacrificiile pe câmpul de luptă, jertfa soldatului român ar fi fost zadarnice dacă n-ar fi fost însoțite de iubire, compasiune și speranță – cele trei grații care și-au găsit în Doamna noastră interbelică efigia cea mai convingătoare.

15 noiembrie

Brașov, 15 noiembrie 1987. Niște oameni foarte curajoși. La un deceniu după greva minerilor din 1977, muncitorii brașoveni au fost următorii care s-au răzvrătit în număr impresionant împotriva regimului de foamete, mizerie și supraveghere tutelat de N. Ceaușescu. Sună banal să spui astfel de lucruri astăzi. Sau sună ca de pe altă planetă.